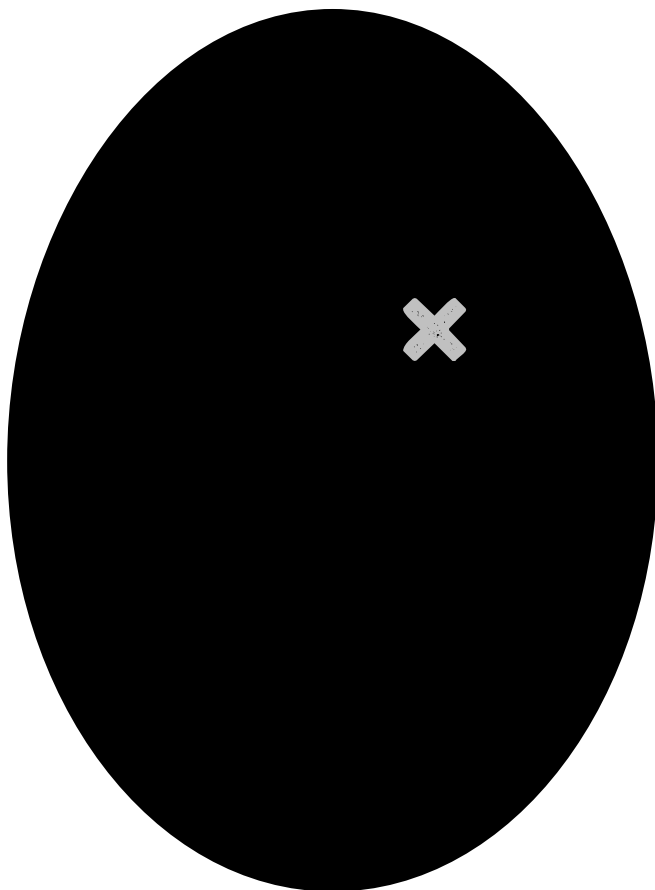

SÁM MEZI ŽENAMI – Kohoutí zápas

Aleš Vogel

© Aleš Vogel, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-264-4678-1

ISBN e-knihy 978-80-264-4689-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-4690-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4691-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

SÁM MEZI ŽENAMI

Kohoutí zápas

Aleš Vogel

Poděkování

Děkuji všem svým žákům a kolegyním
za nekonečnou inspiraci.

1.

Jmenuji se Alexandr a jsem kohout. Já vím, to už jsem říkal, ale ono se od té doby zase tak moc nezměnilo. I když je pravda, že minulý školní rok mi pár chlapů do života přihrál, stále jsem v obležení žen. Nejvíce to asi pocituji doma. Začněme třeba mou milující ženou. Krásná, štíhlá, o čtyři roky mladší, což mi mimochodem strašně ráda připomíná. Naštěstí tím, jak se jí blíží čtyřicítka; i já mám zbraň na svou obranu, kterou ovšem používám jen zřídka, protože umí být na svou výšku a váhu docela surová. Deset pěstěných dlouhých nehtů umí na mém těle zanechat pěknou paseku. Situaci pak vždy uklidňuji tím, že při dezinfikování svých tržných ran jen tak letmo prohodím, že na svůj věk a na to, že už je po dvou dětech, vůbec nevypadá. Snažím se, ale nijak zvlášť ji tím stejně neuklidním. Má žena se totiž nějak nedokáže srovnat s tím, že ji zařazují do kategorie žen jejího věku. Zřejmě by ráda strkala do kapsy i bezdětné pětadvacítky, a já bych ji o tom i v zájmu sebezáchovy klidně přesvědčoval, ale za dobu, co jsme spolu, si bohužel vypěstovala šestý smysl na to, kdy lžu. A ona je velmi nerada, když před ní nemluvím pravdu. A já jsem zas na druhou stranu velmi nerad, když mi na to přijde. Vždy je to stejné. Vykulí oči a vůbec nemrká, roztáhne nozdry a pomalu se nadechuje, až mám strach, že praskne. V tu chvíli má ale zřejmě nekonečnou kapacitu plic, díky níž se opticky zvětšuje a zvětšuje. Pusu pak stáhne do úplně malinkatého kroužku, jako by chtěla dát někomu polibek,

ale já v tu chvíli moc dobře vím, že líbání teď rozhodně není v plánu. Ten pohled mě děsí. A ona to ví. Netuší však, proč mě tolik děsí. V tu chvíli mi totiž trochu připomene svou matku. Samozřejmě je mi jasné, že jakožto její dcera má i její geny, ale tohle připomenutí toho, že za nějakých dvacet, třicet let by mohla vypadat stejně jako má tchýně, mi nahání hrůzu. Pak má drahá polovička vždy pronese něco ve smyslu, že kdo lže, ten nemiluje, a mně je jasné, že ten den budu muset ve své večerní sprše setrvat o něco déle.

Když už jsem zmínil svou tchýni, ano, stále ještě u nás bydlí. A tím, jak se o jejím odchodu mluví čím dál méně – vlastně toto téma už stejně nadhazuji jen já – nabývám dojmu, že už jen tak neodejde. Naštěstí můj děs z ní taky pomalu ustupuje, i když kolikrát umí pěkně překvapit. Za to může to její plížení. Nevím, jak to dělá. V minulém životě musela být ninja nebo nájemný vrah, nebo možná obojí, což je představa, která mě děsí nejvíc. Kdykoliv zavřu dveře od lednice, stojí tam. Kdykoliv otevřu jakékoliv jiné dveře, stojí tam. Kdykoliv se něčeho napiju a vrátím hlavu ze záklonu, stojí tam. I když zrovna u toho pít se naučila stát trošku bokem poté, co několikrát schytala sprchu nápojem, kterým jsem zrovna zaháněl žízeň. Ale jinak jsem na své pokroky s ní velmi pyšný. Zrovna nedávno slavila svátek nebo narozeniny. Nebo to byl Den matek? To je jedno, prostě něco slavila, a já jí normálně popřál. Pravda, než jsem jí podal ruku, nechal jsem si ji opatrně očichat, jako to mívám ve zvyku s cizími psy, ale i tak jsem byl na sebe velice pyšný. Ne tak už moje žena.

Pak tu máme mé drahé dcery. Jak už víte, mám dvě. Dělí je od sebe osm let, což bylo dobré, když se narodila ta mladší. Starší už byla samostatnější a s něčím i pomohla. Říkal jsem si tenkrát, jak jsme na to vyžráli, že jsme si nechali delší pauzu. Nedošlo mi však, že o dekádu později budu trpce litovat, protože jen co mou starší konečně puberta opouští, ta mladší do ní zvolna

vplouvá. Ani nevím, zda na to mám ještě sílu. Zvažuji, že ji zamknu na pár let v pokoji, třikrát za den ji nakrmím a jednou denně vyměním kýbl, no, však víte s čím. Možná, že by pak celá puberta netrvala ani tak dlouho. Pár týdnů na kyblíku, a třeba by se na to radši vyprdla. Což mi připomíná, že má starší už je skoro týden pryč. Kde jsem vzal tu asociaci? Rád osvětlím. Jela totiž se svým novým přítelem na dovolenou. Pod stan. Musí ho asi opravdu milovat, když ji neodradil ani loňský zážitek z léta, kdy jsem je vzal pod stan já, a ona několik dní, znechucena tamějším sociálním zařízením, zadržovala stolicí, že nakonec vypadala jak ve třetím měsíci. Tu škodolibou radost nad představou, jak teď prožívá něco podobného, mi ale kazí jiná představa. To, že by tentokrát mohla z dovolené přijet skutečně těhotná. Snad jsem jejího přítele dostatečně vyděsil, když jsem ho před odjezdem vzal do své skvěle vybavené dílny na prohlídku a jen tak mezi řečí pronesl, že každý z těch nástrojů by se dal vlastně parádně využít i jako mučicí nástroj. Načež jsem se pokusil o ďábský smích, ale rozkašlal jsem se při něm. Teď jen doufám, že kvůli blbému kašli nebudu předčasně dědkem.

A tím se dostávám k poslednímu členovi naší domácnosti, k druhé babičce mých dcer, mé matce. Kvůli jejímu častému spánku jsme si už celkem zvykli ji skoro nevidat. To se stále nezměnilo. Jen teď ji doma nevidáme kvůli jejímu novému partnerovi, i když „nový“ není vzhledem k jeho pokročilému věku moc výstižné. Řekněme tedy kvůli jejímu lehce použitému partnerovi. Skoro každý den chodí na dlouhé procházky. Dlouhé časem, ne však délkou. Mámin přítel není z nejrychlejších. Tuhle byli pryč už čtyři hodiny a já začínal mít obavy, kde matka tak dlouho je. Je vtipné, jak se někdy role dětí a rodičů obrací. Vykoukl jsem z okna a zahlédl je oba, jak se zrovna loučí u branky našeho domu, a já opravdu přemýšlel nad tím, zda jim ty čtyři hodiny netrvala cesta od dveří k naší brance.

Ano, až tak je pomalý. A proč na to tolik poukazují? Jsou totiž prázdniny. Tedy pro normálního člověka je léto nebo červenec, ale pro nás pedagogy jsou prázdniny. A zrovna ty nejkrásnější, protože jsou nejdelší. A má matka se rozhodla, že po letech, kdy po dobu našich letních dovolených v poklidu hibernovala doma, s výmluvou, že nesnáší vedro, pojede s námi. A co víc, vezme i jeho. Ať si prý ještě na stará kolena něco užije. Jen nevím, zda myslela ta svoje. A pevně doufám, že řeč byla pouze a jen o kolenech.

Plno žen mám kolem sebe samozřejmě i v práci, ale ty teď řešit nebudu, jak jsem řekl, jsou prázdniny, což pro mě znamená jediné, kolegyně neexistují. Aspoň tedy po dobu dvou měsíců. Ony to ale moc nerespektují, myslím to, že neexistují. Díky internetu a sociálním sítím se mi občas na mobilu či v počítači objeví nějaká připomínka jejich existence. V lepším případě je to jen sdílená fotografie z exotické dovolené nebo fotka usmívající se kolegyně nad nějakým „krásným“ jídlem, které se zřejmě podle strojeného úchopu prázdné vidličky v ruce ani nechystá jíst, aby tu krásu nenarušila. Dost zvláštní je na těchto snímcích pozorovat ty úsměvy, které normálně z práce neznám. U některých mi dokonce přijde, že se za tím nuceným úsměvem, co má všechny přesvědčit, jak moc je daná osoba v pohodě a užívá si, schovává zoufalství. Protože ony moc dobře vědí, že tento stav je pouze dočasný a že se za pár týdnů vrátí opět na bojiště jménem škola.

Ale jsou tu i výjimky. A ty můj pokus ignorovat po dva měsíce celou tuhle instituci a všechno osazenstvo v ní ruší tím nejhorším způsobem. Jsou to ty aktivní, stále ještě nevyhořelé učitelky, co mají pocit, že můj zasloužený odpočinek nejlépe obohatí nějaký inspirativní pedagogický článek. Nebo odkaz na nějaké to školení, co mi sebere JEN dva týdny mého času, ale vynahradí mi to jistě hřejivý pocit, že jsem zas o něco

kvalitnější pedagog. Nasrat. Ve vesmíru má být rovnováha, a dokud nebudou moji žáci o prázdninách jezdit na školení, které z nich bude dělat lepší studenty, není třeba se zbytečně angažovat. Pohrávám si s myšlenkou udělat někdy sám takové školení s poutavým názvem jako:

JAK SI ZÍSKAT SRDCE ŽÁKA A BÝT NEJOBLÍBENĚJŠÍM KANTOREM ZE VŠECH

Nechal bych si zaplatit předem samozřejmě a cenu pěkně vyšponoval. Udělal bych to na celý víkend a pak bych těm nažhaveným účám toužícím po sebezdokonalení hned na začátku řekl, aby nechaly své žáky po celou dobu výuky na mobilu, a pokud možno na ně vůbec nemluvily. Nic víc. Konec školení. Jasný, asi si říkáte, proč bych na tuhle krátkou informaci potřeboval celý víkend. No, já ne. To ony by ho potřebovaly, aby to celé vstřebaly. A navíc by to nebyl žádný podvod. Letos už to asi nestihnu, ale příští rok, kdoví?

× × ×

2.

Probouzející se puberta mé mladší dcery je neskutečná. Hlavně zákeřná, útočí ve vlnách, potvora. Jednu chvíli nám nechá tu krásnou, roztomilou holčičku, co vysype celou svou pokladničku, aby v dobré víře nakoupila ve škole každému členu rodiny kytičku proti rakovině, protože taková ochrana by se za blbou dvacku mohla vyplatit, a pak náhle BUM, rozmazlenej, nevděčnej, uřvanej spratek je bez varování tu. Špatně se v tom orientuje. Málokdy vycítím, že se blíží změna. Je to jak žít se schizofrenikem. Jediné, co jsem tak nějak dokázal vypožorovat, je takový nepatrný rozdíl mezi jejími dvěma osobnostmi. Tedy zatím dvěma. Ta první, ta stále dětská a naivní, ta, co právě kupuje ty kytičky proti rakovině, jako by to měly být talismany proti černé magii, tak ta je velmi důvěřivá. Druhá osobnost je oproti tomu velmi věřící. Jak jinak si vysvětlit její slovník. Kdykoliv přepne na pubertačku, jsou to jen samé protáhlé pohledy k nebesům, doplněné o slova jako „Bože“ a „Ježíši“. Nechybí ani přehrávaný povzdech, který rozhodně nepatří všem v její blízkosti, ale tomu, že bohužel opět vzala JMÉNO BOŽÍ nadarmo, což je porušení desatera, a to by žádný věřící neměl brát na lehkou váhu. Vždyť je tam i nezabiješ, proboha. Jen těžko říct, zda všech deset příkázání má stejnou váhu. Jakožto učiteli mi tam trochu chybí nějaké to bodové ohodnocení jako při čtvrtletce z matematiky. Nepokradeš – tři body, nesesmílníš – pět, a tak dále. Na druhou stranu by pak lidi mohli zjistit, že ta část o tom, že máš ctít otce

svého a matku svou, je třeba jen za jeden bod, a úplně by na tohle přikázání kašlali, což ale vlastně i tak už většina dělá.

Ovšem zpět k mé dceři. Před pár dny za mnou byla, jestli prý nemám nějakou velkou krabici na hraní. Mé srdce zaplesalo. Sám jsem si jako malý vyhrál s kartonovými krabicemi jako málokdo. V podstatě jsem vymyslel Transformery dřív, než se u nás objevily, protože moje krabice se uměly proměnit nejen v auto nebo robota, ale třeba i v celý dům. Doma jsme ale zrovna žádnou dostatečně velkou neměli, proto jsem neváhal, sedl do auta a plně rozhodnutý, že se bez pořádné krabice nevrátím, jsem vyjel do města. Nebylo to lehké. Televize v dnešní době mají sice pořádné rozměry, ale od dob mého dětství poněkud zhubly. Nábytek se dnes prodává většinou jen demontovaný a spotřebiče jako pračky, lednice a sporáky si vystačí jen s kusem polystyrenu a s pevnou igelitovou fólií. Ale nakonec jsem uspěl. Domů jsem se vracel jako hrdina, a jestli předpokládáte, že se má dcera za dobu mé dobrodružné cesty změnila z doktora Je-kylla na pana Hyda nebo že si svůj původní záměr hrát si s krabicí rozmyslela, tak se pletete. Přijala ji s vděčným pohledem a já měl na chvíli pocit, že svět je zase v pořádku a má dcerka je poslední dítko neposkvrněné naší šílenou moderní dobou. Ale to jsem se bohužel mýlil. Nejprve jsem se nabídl, že bych jí s úpravami pomohl, přeci jenom mám v tomhle ohledu bohaté zkušenosti, ale odmávla mě, že jako dobrý. Fajn, řekl jsem si, nebudu se vnučovat a radši nechám naplno rozvíjet její fantazii bez mého ovlivňování. Ať ukáže, co v ní je. Asi za půl hodiny jsem nenuceně zatukal na dveře jejího pokoje. Když jsem pak otevřel, všiml jsem si, že dcerka vyřízla do boku krabice velký obdélníkový otvor a jen v ní sedí. Měla u sebe hromadu svých plyšáků a já předpokládal, že si hraje na domeček, nebo tak něco. Zatukal jsem tedy na střechu a zeptal se, jestli můžu jít dál. Místo odpovědi ignorování. Jasně, není to domeček, tak to